

стана на чуденъ прѣкрасенъ диамантъ. Башата и чичото не повѣрваха на очитѣ си. Тѣ поставиха диамантитѣ на огъня и чакаха да се стопятъ, но тѣ станаха по-свѣтли и по-хубави.

— Отъ сега нататѣкъ ще живѣя щастливо! — извика чичото. Не ми трѣбва трудъ, не ми трѣбватъ грижи за полскитѣ работи.

Той изпълни джебоветѣ си съ диаманти и излѣзе да ги продава. Но какво бѣше неговото очудване! Никой не искаше да купи диамантитѣ. Прѣзъ ношъта ледътъ изъ цѣлия островъ бѣ се прѣобърналъ въ безцѣнни камъни. Всѣки бѣ си събралъ и натрупалъ въ кжши пълни сандѣци.

Чичото се върна сърдитъ.

— Защо ми сж тия диаманти, когато не

струватъ пари! — развика се той. Свѣтътъ изпълненъ съ диаманти! Пари, пари ми трѣбватъ сега, само тѣ сж цѣнни.

Момчето, като видѣ че чичо му е недоволенъ, мълчеливо излѣзе изъ кжши и се запжти пакъ къмъ хълма, дѣто срѣшна дѣщерята на магесницата.